

Man vill bara ha mer av Sara-Vide Ericson

Publicerad 5 maj 2022 kl 15.53

Sara-Vide Ericsons utställning "Ditch dance" har berikats med nya verk från i år och visas nu på Kulturhuset i Stockholm.

Magnus Florin överrumplas av målningar i mäktiga format som ger mersmak.

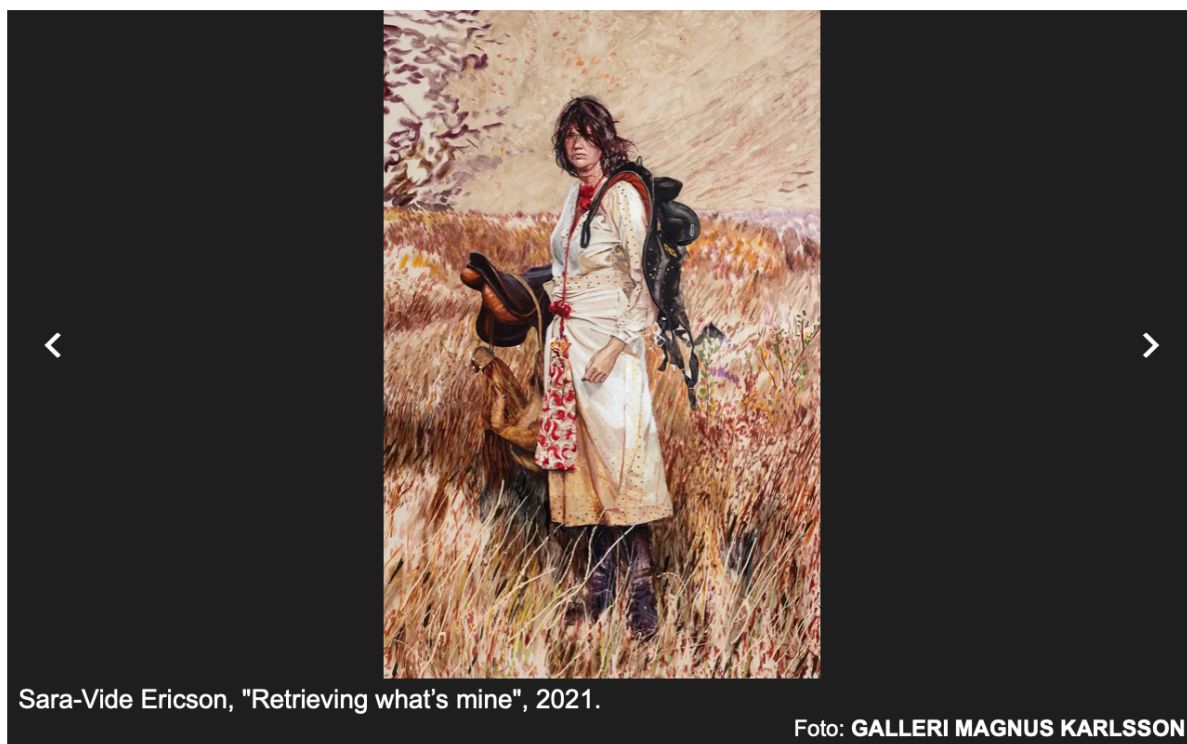
Text **Magnus Florin**

 Dela

 Kopiera länk

RECENSION. Mitt i ett inre rum i rummet finns elva målningar med samma motiv: en kvinna stödd på träkryckor, oklädd, ansiktet och kroppen bortvända, rumpan bar, håret ett trassel nedför den nakna lätt krökta ryggen. Målningarna, i olika format, tre på pannå, de andra på duk, bildar ett panorama av ältande återbesök till ett svart minne eller en isande aning. Var är hon? Inte i naturen, inte bland bekanta möbler, utan inträngd i ett prång, omgiven av vad? Skärmar, förhängen, tapetväggar med schablontryck? Ett hårt ljus, brutet av några skuggskärvor, klistrar sig mot den nakna ryggen.

Vilken kontrast till den självsvåldiga krigarkvinnan som utan ett smul av skygghet möter oss på en rad målningar i mäktiga format utanför detta inre rum! Hon som är ryttarinna och härskarinna bland myrar och träsk, vilt kostymerad som till en passagerit, släkt med folklorens Dulle Griet som jagar fram i rustning och beväpnad i **Pieter Bruegels** målning från 1563.

Sara-Vide Ericsons "Ditch dance" med verk från 2021 premiärvisades i Skellefteå Konsthall efter att hon inbjudits till en vistelse i **Sara Lidmans** föräldrahem i Missenträsk. Nyligen visades utställningen i Lidköpings Konsthall och finns nu att se i Stockholm månaderna framöver, berikad med ett antal nya verk från i år – sviten med kvinnan stödd på kryckor hör dit. Gör som jag, se och se igen, det är överrumplande och ögat och hjärnan vill bara ha mer.

Titeln fångar två sidor hos konstnären. "Ditch" är diket, i sig en mångfald. I civilisationen både avskrädesplats och tyglade av naturen: utdikningarna, skapelsens omtagning i skiljandet av träsk från brukbart land. I psyket de mentala avlagringarna under ytan, både det mest personliga och det mest opersonliga. "Dance" är det ceremoniella och performativa, både fritt och tyglat: Sara-Vide Ericson är själv en performer som tar drivande position i en pågående berättelse. Men diket är också det gränslösa och upplösande, det som till sist uppgår i havet, och dansen kan ta slut i utmattning. Sviten med kryck-kvinnan har fått namnet "Inner velocity" – den inre hastigheten har ingen klocktid, den tickar tystare och mörkare.

Under en och en halv timme kämpade hästen med gyttjan men trampade ner sig ännu mer.

Sara-Vide Ericson har flera gånger berättat om när hon i tidiga tonåren tvingade ner sin häst i en myr. En akt av enorm våldsamhet. Under en och en halv timme kämpade hästen med gyttjan men trampade ner sig ännu mer. Det kunde ha slutat med hästens död. Men om händelsen var traumatisk för rytteren så verkar den också ha blivit en personlig initiation till konsten. En upptäckt av den egna våldsamhetens farliga kraft och förmåga.

I ett särskilt avdelat rum visas målningen "Retrieving what is mine" – titeln talar om ett bemäktigande och vi möter rytтарinnan i grandios format, nästan två gånger tre meter, men utan sin häst. Den finns i stället en bit ifrån på en målning i litet format placerad på ett litet podium. Det är en magnetisk bild med en underligt idyllisk aura. Den smutsbruna gyttjan med löv på ytan associerar närmast till ett blomsterfält. Skönt och skrämmande.

Magnus Florin är dramaturg, författare och medarbetare på Expressens kultursida.